

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Radkou Podlešákovou v právní věci

žalobce: **OTE, a.s.**, IČ 26463318,
se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín,
zastoupený Mgr. Zdeňkem Labským, advokátem,
se sídlem Milešovská 2137/12, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **E.ON Distribuce, a.s.**, IČ 28085400,
bytem F. A. Gerstnera 2151/6, 370 01, České Budějovice,
zastoupený Mgr. Davidem Vosolem M.B.A., advokátem,
se sídlem Ovocný trh 1096/8, 11000 Praha 1,

o žalobě podle § 244 a násl. o.s.ř., o splnění peněžité povinnosti podle zákona č. 165/2012 Sb. – o zaplacení 141 606 792,74 Kč,

takto:

- I. Žaloba, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku dle předložených opravných dokladů za měsíce leden až září roku 2013 ve výši 141 606 792,74 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, **se zamítá.**
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 77 778,52 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného.

Odůvodnění:

1. Žalobce se jakožto operátor trhu s elektřinou domáhal uložení povinnosti žalovanému jakožto provozovateli příslušné regionální distribuční soustavy zaplatit žalobci za elektřinu vyrobenou ve výrobnách elektřiny v období od 1. 1. 2013 do 1. 10. 2013 a spotřebovanou účastníkem trhu bez použití distribuční soustavy, když konkrétně se jedná o lokální spotřebu výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě. Celkem žalobce požadoval částku 142 755 678,03 Kč, která se skládá z částky 141 606 792,74 Kč na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů a dále z částky 1 148 885,30 Kč na krytí nákladů spojených s podporou decentrální výroby elektřiny. Žaloba byla podána v režimu podle § 244 a násl. občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“), poté co byl návrh žalobcem uplatněn ve správním řízení před Energetickým regulačním úřadem, který rozhodnutím ze dne 15. 4. 2015 č. j. OLP – 15168-31/2013-ERÚ návrh zamítl a předsedkyně Energetického regulačního úřadu následně rozhodnutím ze dne 13. 7. 2015 č. j. 15168-37/2013-ERÚ zamítla žalobcem podaný rozklad a napadené rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 15.4.2015 potvrdila. Žalobce má za to, že právní posouzení správního úřadu je nesprávné a že žalobce byl rozhodnutím Energetického regulačního úřadu a jeho předsedkyně dotčen na svých právech. Žalobce ohledně svého nároku odkázal na ustanovení § 13 odst. 1 a § 43 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, podle něhož operátor trhu účtuje provozovateli regionální distribuční soustavy složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny a složku ceny spojenou s podporou decentrální výroby. Provozovatel regionální distribuční soustavy je povinen ji hradit operátorovi trhu. Způsob a termíny účtování a hrazení složky ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny stanovila vyhláška č. 439/2012 Sb., která byla od 1. 10. 2014 nahrazena vyhláškou č. 193/2014 Sb. Žalobce uvedl, že vyúčtoval žalovanému v souladu s § 13 odst. 1 a § 43 odst. 2 zákona č. 165/2012 Sb. složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, složku ceny za distribuci elektřiny spojenou s podporou decentrální výroby elektřiny a korekční faktor, když v rámci vyúčtování žalobce postupoval podle § 2 odst. 1 vyhl. č. 439/2012 Sb., o zúčtování. Platba na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny je určena jako součin výše složky ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny a předběžné hodnoty množství elektřiny, za které se hradí složka ceny za distribuci, na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, se zohledněním části korekčního faktoru podle § 7, přičemž toto množství sděluje provozovatel regionální distribuční soustavy účtujícímu operátorovi trhu. Žalovaný žalobcem specifikované faktury uhradil. Žalovaný však do předběžné hodnoty množství nezahrnul množství elektřiny, která jím nebyla distribuována. Tuto kategorii spotřeby (tzv. lokální spotřeba) výrobců, žalovaný nezahrnul ani do skutečného množství elektřiny, které je povinen vypořádat s žalobcem nejpozději do 28. dne následujícího kalendářního měsíce za předcházející měsíc, ačkoli je mu toto množství spotřebované elektřiny známo a zpřístupněno v informačním systému žalobce. Žalobce tedy doúčtoval žalovanému fakturami č. 1171000262 až 1171000267 do té doby nezúčtovaná množství za měsíce prvního pololetí roku 2013 tak, jak byla k dispozici žalovanému v systému žalobce. Žalovaný úhradu těchto opravných dokladů odmítl s odůvodněním, že množství elektřiny, za které mají být ceny účtovány, není exaktně právním rámcem určeno a že nemá dostatečnou právní oporu.
2. Žalovaný nárok uplatněný podanou žalobou neuznal, považoval rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu o rozkladu ze dne 13. 7. 2015 stejně jako prvoinstanční rozhodnutí Energetického regulačního úřadu za věcně správná. Žalovaný upozornil na skutečnost, že za období, za které žalobce uplatňuje svůj údajný nárok, bylo financování podpory elektřiny a hrazení plateb na úhradu nákladů spojených s financováním podpory elektřiny z podporovaných zdrojů upraveno zákonem č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, ve znění účinném do 1. 10. 2013. Subjektem povinným k úhradě podpory výroby elektřiny byl žalobce jakožto operátor trhu, a to buď přímo v případě zelených bonusů nebo bonusů podle § 9 a § 40 zákona o podporovaných zdrojích energie nebo nepřímo povinně vykupujícího § 10 ve spojení s § 13 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

2 zákona o podporovaných zdrojích. Náklady vynaložené žalobcem na úhradu podpor byly v souladu s § 28 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích energie (dále též „POZE-2013“) následně žalobci kompenzovány ze dvou zdrojů, a to prostřednictvím dotace hrazené státem ze státního rozpočtu a dále provozovatelem regionální distribuční soustavy (provozovatelem přenosové soustavy) z finančních prostředků, které tvoří složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny. Z ustanovení § 13 odst. 1 a § 28 odst. 1 POZE – 2013 vyplývá, že žalovaný jako provozovatel regionální distribuční soustavy je povinen uhradit žalobci na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny pouze finanční prostředky, které jsou tvořeny složkou ceny za distribuci elektřiny. Může se tak jednat pouze o část takových plateb, které žalovaný získává jako protiplnění za poskytnutou službu distribuce elektřiny. Službu distribuce elektřiny včetně souvisejících služeb, žalovaný poskytuje na základě smlouvy o distribuci elektřiny buď obchodníkovi s elektřinou, nebo přímo zákazníkovi, pokud je zákazník přímo smluvní stranou smlouvy o distribuci elektřiny. Žalovaný jakožto provozovatel regionální distribuční soustavy, nemůže poskytovat službu distribuce elektřiny mimo jeho distribuční soustavu. Nemůže se zavazovat k distribuci elektřiny, pokud je vyrobena a spotřebována bez použití jeho distribuční soustavy. Druhá smluvní strana je tedy povinna k úhradě ceny (včetně složky ceny za úhradu nákladů spojených s úhradou elektřiny) pouze za množství elektřiny, kterou mu žalovaný prostřednictvím své distribuční soustavy dopravil do sjednaného odběrného popř. předávacího místa. K distribuční soustavě žalovaného nejsou připojeni jiní výrobci elektřiny než z podporovaných zdrojů. Údaje o množství elektřiny představující lokální spotřebu výrobců, tak mohl žalobce převzít z výkazů předávaných mu výrobcí elektřiny z podporovaných zdrojů. Žalovaný dále odkázal na článek 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, v souladu s nímž mohou být povinnosti ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Povinnost, kterou žalovanému zákon neukládá nelze uložit pouze na základě podzákoného právního předpisu nebo dokonce na základě poznámky pod čarou. Z ust. § 13 odst. 1, § 28 zákona č. 165/2012 Sb., je podle žalovaného zřejmé, že distribuce elektřiny může být realizována pouze prostřednictvím smlouvy o distribuci elektřiny nebo smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny, které jsou právním titulem platby ceny za distribuci, jejíž složkou je i platba na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny. V případě lokální spotřeby výrobců nejen že vyrobená elektřina není dopravována zařízením distribuční soustavy, ale současně je výrobce elektřiny jejím dodavatelem a odběratelem. Postavení těchto subjektů tak splyne a nemůže dojít k uzavírání žádné smlouvy o distribuci elektřiny, kdy žalovaný nemá co dopravovat. Zákazníkem žalovaného může být pouze osoba, která elektřinu nakupuje a přepravuje do místa spotřeby, což u lokální spotřeby výrobců není naplněno, neboť ji v daném rozsahu sami vyrábí a také spotřebovávají. Podle žalovaného platba požadovaná žalobcem má představovat jednu ze složek ceny za distribuci elektřiny a nelze přitom dojít k závěru, že množství elektřiny vyrobené a spotřebované výrobcí elektřiny, tedy jejich lokální spotřeba, má být zohledněno při stanovení příspěvku na podporované zdroje energie.

3. Soud prvního stupně podanou žalobu zamítl rozsudkem ze dne 13. 10. 2016 č. j. 27 C 256/2015 – 205, a to s odůvodněním, že rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 15. 4. 2015 i jeho předsedkyně ze dne 13. 7. 2015 považuje za věcně správné s tím, že správní orgán se dostatečně vypořádal se všemi argumenty žalobce a že svá odůvodnění opřel o příslušnou právní argumentaci. Soud v tomto odkázal na znění ustanovení § 13, § 28 a § 43 zákona č. 165/2012 Sb., ve znění účinném v posuzovaném období, v souladu s nimiž vyplývá pro žalovaného jakožto provozovatele regionální distribuční soustavy povinnost hradit žalobci složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, nicméně uvedená ustanovení zákona hovoří pouze o složce ceny za přenos a ceny za distribuci elektřiny. Podle názoru soudu z kontextu shora specifikovaných ustanovení zákona lze vyvodit, že povinnost žalovaného se vztahuje pouze elektřiny, která je přenášena a distribuována. S ohledem na skutečnost, že lokální spotřeba výrobců představuje elektřinu vyrobenou ve výrobně elektřiny a spotřebovanou aniž by došlo k jejímu přenosu či distribuci, tak nelze povinnost pro žalovaného k úhradě plateb

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

požadovaných žalobcem dovodit. Soud prvního stupně se přiklonil k názoru správního orgánu, podle něhož v souladu s článkem 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod mohou být povinnosti ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Pokud určitou povinnost nestanovuje zákon, nelze ji vyvodit z podzákoných právních předpisů, jak to činí žalobce. Soud se ztotožnil i s názorem Energetického regulačního úřadu spočívajícím v tom, že žalovaný má mít povinnosti stanovené v souladu s § 13, § 28 a § 43 zákona o podporovaných zdrojích energií pouze tam, kde toto může kompenzovat ze strany konečných odběratelů elektřiny.

4. K odvolání žalobce byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 3. 2017 č. j. 8 Co 136/2017 – 289. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně o tom, že povinnost k platbě, tak jak se jí domáhá žalobce podanou žalobou, nebyla v zákoně v rozhodném období stanovena. Částka podpory výroby elektřiny z podporovaných zdrojů, která je placena výrobcům elektřiny z těchto zdrojů vedle prostředků státního rozpočtu, má být zahrnuta do ceny elektřiny, a to ve složce ceny za přenos elektřiny a za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z uvedených zdrojů. Lokální spotřeba výrobců (tedy elektřina jimi vyrobená a následně spotřebovaná) není dopravována zařízením distribuční soustavy, je tedy spotřebována, aniž by bylo využito služeb distribuce. Pokud žalovaný jakožto provozovatel regionální distribuční soustavy a přenosové soustavy má hradit náklady na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny v rámci složky ceny za přenos elektřiny, a to z ceny za distribuci elektřiny, na krytí nákladů s podporou elektřiny, je nutné konstatovat, že pouze ten spotřebitel elektřiny, kterému je ze zákonného důvodu účtována cena za přenos elektřiny a její distribuci (ten, komu byla elektřina na určitou vzdálenost přenesena a distribuována), je v konečném důsledku povinen se na úhradě takového podpůrného příspěvku podílet. Lokální spotřeba výrobců je definována v § 2 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 541/2005 Sb., o pravidlech trhu s elektřinou, jakožto elektřina vyrobená ve výrobě elektřiny a spotřebovaná tímto výrobcem nebo jiným účastníkem trhu s elektřinou bez použití přenosové nebo regionální distribuční soustavy. Postup žalovaného, který při této právní úpravě od výrobců elektřiny za jejich lokální spotřebu předmětný příspěvek nevybíral a ekvivalentní část požadovaného plnění tedy žalobci neodvedl, je v souladu s právní úpravou zákona č. 165/2012 Sb. ve znění účinném v rozhodném období. Ani zákon č. 458/2000 Sb. neobsahuje žádné konkrétní ustanovení, které by umožnilo přistoupit k opačnému výkladu. Stejně tak ani žádný jiný zákon takovou povinnost lokálních výrobců (potažmo žalovaného) nestanoví. Povinnost žalovaného uhradit žalobci jakožto operátorovi trhu podíl na nákladech spojených s podporou elektřiny a provozní podporou tepla stanovený v rámci složky za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny se vztahuje pouze k elektřině, která je jeho přenosovou soustavou přenášena, jeho distribuční sítí distribuována. Zákonná opora pro stanovení povinnosti žalovanému tak jak se jí žalobce domáhá, ve vztahu k lokální spotřebě výrobců v zákoně stanovená není.
5. K dovolání žalobce rozhodl v dané věci Nejvyšší soud rozsudkem č. j. 32 Cdo 3744/2017-354 ze dne 26. 8. 2019 tak, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 3. 2017 č. j. 8 Co 136/2017-289 v té části výroku o věci samé, jímž byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 10. 2016 č. j. 27 C 256/2015 – 205, v zamítavém výroku o věci samé co do částky 141 606 792,74 Kč a ve výroci o nákladech řízení před soudy obou stupňů, jakož i rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 10. 2016 č. j. 27 C 256/2015-205 v zamítavém výroku o věci samé co do částky 141 606 792,74 Kč a ve výroku o nákladech řízení, zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil Okresnímu soudu v Českých Budějovicích. Ve zbytku Nejvyšší soud dovolání žalobce odmítl. Z odůvodnění shora specifikovaného rozsudku Nejvyššího soudu poté vyplývá, že dovolání žalobce bylo odmítnuto v ohledně požadavku žalobce na úhradu částky 1 148 885,30 Kč na krytí nákladů spojených s podporou decentrální výroby elektřiny. Pokud jde o částku 141 606 792,74 Kč, tedy platbu na krytí nákladů podpory podporovaných zdrojů, vyslovil Nejvyšší soud závazný právní názor, podle něhož v režimu právní úpravy účinné v době

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

od 1. 1. 2013 do 1. 10. 2013 byl provozovatel regionální distribuční soustavy povinen hradit operátorovi trhu s elektřinou náklady spojené s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů též z lokální spotřeby výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě. Nejvyšší soud se ztotožnil se závěry učiněnými ve svých rozhodnutích soudem prvního a druhého stupně a taktéž správního orgánu, podle nichž povinnost hradit operátorovi trhu finanční prostředky tvořené složkou ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, kterou zákon č. 180/2005 Sb. ukládal provozovatelům regionálních distribučních soustav (a o nichž v dané věci jde), neměly v režimu tohoto zákona nést tyto subjekty z vlastních prostředků. K placení mělo docházet prostřednictvím ceny za distribuci a byli to tak odběratelé elektřiny jakožto příjemci služeb distribuce elektřiny, kdo prostřednictvím této složky ceny přidružené k ceně za distribuci nesli náklady na financování podpory elektřiny. Pokud pak provozovatel regionální distribuční soustavy hradil tyto náklady z výnosů složky ceny, byl rozsah jeho povinnosti odvozen od rozsahu dílčích platebních povinností účastníků trhu s elektřinou, kteří hradí příslušnou složku ceny za distribuci a objem finančních prostředků, které byl povinen předat operátorovi trhu, odvisel od objemu prostředků, které byl oprávněn a povinen účtovat jiným účastníkům trhu s elektřinou. Nejvyšší soud však dále konstatoval, že v rámci lokální spotřeby výrobců nejde pouze o spotřebu, ke které dochází v areálu výroby samotným výrobcem, ale jde i o jinou lokální spotřebu, nejen mimo areál výroby, ale také o spotřebu úplně jiných subjektů, ke kterým se elektřina dostane bez použití přenosové nebo regionální distribuční soustavy, tj. např. skrze lokální distribuční soustavu. Nejvyšší soud dále uvedl, že povinnost k úhradě složky ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny sice nebyla v režimu zákona č. 165/2012 Sb. výslovně uložena žádným subjektům, přesto však o její existenci nemůže být pochyb. Absence výslovné právní úpravy neznámá, že zákon takovou povinnost nezakládá, pokud ji lze spolehlivě dovodit výkladem za použití obvyklých interpretačních postupů. Okruh spotřeby, kterou zákon zatěžuje touto povinností, lze dovodit výkladem za užití standardních výkladových metod a při tomto výkladu je třeba respektovat zákonem stanovený mechanismus výběru příspěvků na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny. Nejvyšší soud uvedl, že nesdílí závěr odvolacího soudu o tom, že dovodit tuto povinnost výkladem lze výlučně ve vztahu ke spotřebě elektřiny, která je přenesena a distribuována, protože jen ve vztahu k ní se platí cena za přenos a cena za distribuci. Podle názoru Nejvyššího soudu skutečnost, že zákon č. 165/2012 Sb. ukotvil platbu na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny jako složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny, nelze přeceňovat. Pojetí této platby jakožto složky ceny za přenos a ceny za distribuci je pouze legislativní konstrukcí se zvláštním veřejnoprávním účelem zvolenou zjevně ve vazbě na to, že to byl právě provozovatel přenosové soustavy a provozovatelé regionálních distribučních soustav, kdo byl v systému pověřen vybíráním příspěvku na podporu elektřiny a jeho odvodem operátorovi trhu a bylo shledáno technicky proveditelným a účelným, aby byl tento příspěvek povinnými subjekty placen v rámci ceny za přenos a ceny za distribuci, resp. spolu s touto cenou. Zatímco cena za distribuci je kategorií smluvní, ve svém základu soukromoprávní, neboť jde o peněžité protiplnění za použití sítí, rezervování kapacity a překročení rezervované kapacity, příspěvek na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, jenž je podle zákonné konstrukce složkou této ceny, je zcela jiné povahy. Není protiplněním za distribuované množství elektřiny či za jiné služby poskytované distributorem, ale jde o jeden ze zdrojů financování systému podpory preferovaných zdrojů elektrické energie. Povinnost jej platit nebyla založena smlouvou, ale vyplývá ze zákona a jde o povinnost veřejnoprávní povahy svého druhu, je odvodem ze spotřebované elektřiny a do jisté míry se tak podobá dani. Jde o úředně určenou částku na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny. Povinnost poskytnout peněžité plnění k financování podpory je založena zákonem č. 165/2012 Sb. jeho § 28. Cena za distribuci měla ve vztahu k platbám na náhradu nákladů na podporu elektřiny funkci jakéhosi nosiče, k hrazení příspěvku na náklady docházelo prostřednictvím ceny za přenos a ceny za distribuci, resp. odběratelé elektřiny nesli náklady na financování podpory prostřednictvím k cenám distribuce při družené složky ceny. Nejvyšší soud dále odkázal na skutečnost, že v režimu zákona č. 180/2005 Sb. byla platba na

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

úhradu vícenákladů spojených s podporou v ust. § 6a odst. 1 konstruována jako složka ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny a přitom ust. § 33 pravidel trhu s elektřinou ve znění účinném do 31. 12. 2012 výslovně stanovilo, že cenu na krytí více nákladů spojených s podporou elektřiny účtuje provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy též za lokální spotřebu výrobců, jejichž zařízení je připojeno k této soustavě a provozovatel regionální distribuční soustavy účtuje tuto cenu provozovateli lokální distribuční soustavy za elektřinu dodanou zákazníkům, jejichž zařízení je připojené k této lokální distribuční soustavě, včetně lokální spotřeby výrobců, jejichž zařízení je připojeno k této distribuční soustavě. Příspěvkem na podporu elektřiny byla tedy zatížena též lokální spotřeba výrobců, ovšem za splnění předpokladů, že jejich zařízení bylo připojeno k přenosové nebo distribuční soustavě. Podstatné bylo, že mezi výrobcem a provozovatelem přenosové nebo distribuční soustavy byl příslušný právní vztah umožňující účtovat cenu za přenos nebo cenu za distribuci. Právě v rámci tohoto vztahu se realizovala povinnost stanovená v § 50 odst. 6 věty první energetického zákona, a to povinnost účastníka trhu s elektřinou zaplatit regulovanou cenu za distribuci a související služby. Podle názoru Nejvyššího soudu se určení elektřiny, která je povinností k úhradě veřejnoprávní platby zatížena, neomezuje pouze na spotřebu elektřiny dodané v rámci přenosu či distribuce. Účel platby, která spotřebu elektřiny zatěžuje, je v končeném důsledku spojena s ochranou klimatu a životního prostředí. Nesouvisí se způsobem distribuce či přenosu elektřiny, ale právě s existencí spotřeby jako takové. Jedná se o druh sankce postihující ty, kteří se spotřebou elektřiny podílejí na změnách klimatu a potenciálním poškozování životního prostředí. V rámci zákonem stanoveného mechanismu výběru této platby prostřednictvím složky ceny za distribuci elektřiny, tj. v rámci distribučních vztahů, jejichž součástí je i povinnost účastníka trhu s elektřinou zaplatit regulovanou cenu za distribuci a související služby, nezakládá neodůvodněné rozdíly mezi jednotlivými spotřebiteli elektřiny jen podle toho, zda je jimi spotřebovaná elektřina dodávaná distribuční soustavou nebo ke spotřebě dochází přímo v areálu výroby bez použití distribuční soustavy, když pro takové rozlišování z hlediska konečného (klimatického účelu) právní úpravy neexistuje racionální právní důvod. O tom, že z technického hlediska takový způsob určování množství zpoplatněné elektřiny a účtování tomu odpovídajících částek složky ceny ve smyslu § 13 odst. 1 věty první zákona č. 165/2012 Sb., nepředstavuje v rámci systému financování podpory elektřiny problém, svědčí podle Nejvyššího soudu mimo jiné i fakt, že v období před předmětnou částí roku 2013 tato praxe po dobu mnoha let fungovala. Se zpoplatněním lokální spotřeby výrobců v areálech výroben pak počítala i úprava navazující, kdy novelou zákona č. 165/2012 Sb. provedenou s účinností od 2. 10. 2013 zákonem č. 310/2013 Sb. byla v § 28 odst. 4 písm. b) výslovně stanovena povinnost platit cenu na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny též pro výrobce provozující výrobu elektřiny za množství elektřiny jimi spotřebované včetně množství elektřiny spotřebované jiným účastníkem trhu s elektřinou bez použití přenosové nebo distribuční soustavy. Podle názoru Nejvyššího soudu tedy od 1. 1. 2013 do 1. 10. 2013 ze zákona č. 165/2012 Sb. o podporovaných zdrojích energie ve spojení s příslušnými ustanoveními energetického zákona (zejména z § 22 odst. 1 a § 50 odst. 6 věty první energetického zákona) vyplývala povinnost provozovatele regionální distribuční soustavy zatížit složkou ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů také lokální spotřebu výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě. V režimu právní úpravy účinné od 1. 1. 2013 do 1. 10. 2013, tedy podle názoru Nejvyššího soudu byl provozovatel regionální distribuční soustavy povinen hradit operátorovi trhu s elektřinou náklady spojené s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů též z lokální spotřeby výrobců v areálu výroben připojených distribuční soustavě.

6. Poté, co došlo shora uvedeným rozsudkem Nejvyššího soudu k částečnému zrušení rozsudku soudu prvního stupně a soudu odvolacího, když věc byla ve zrušeném rozsahu vrácena k novému projednání soudu prvního stupně, tedy zůstal předmětem řízení nárok žalobce na úhradu částky 141 606 792,74 Kč představující platbu na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

7. V řízení vedeném u soudu prvního stupně po částečném zrušení původního rozhodnutí ze strany Nejvyššího soudu, žalobce ohledně výše tvrzeného nároku doplnil, že výkazy o dodávkách a spotřebě elektrické energie jednotlivých výroben připojených k distribučním soustavám jsou obsaženy v informačním systému žalobce jakožto operátora trhu, označovaném jako CS OTE, který je veden elektronicky. Žalovaný má přístup k datům z výkazů uložených v systému a je mu tedy množství spotřebované elektřiny známo. Žalobce předložil (k písemnému podání došlém soudu dne 28.2.2020) tabulku ve formátu MS Excel, k níž žalobce uvedl, že do předmětné tabulky provedl agregaci dat předaných do systému CS OTE. Z tabulky vyplývá, že žalobce požaduje lokální spotřebu za 242 983 298 MWh.
8. Žalovaný namítl, že žalobce neprokázal výši tvrzeného nároku, neprokázal, jak dospěl k jím tvrzenému množství elektřiny, tj. 242 983 298 MWh, které má představovat lokální spotřebu v areálu výroben, za níž žalobce požaduje po žalovaném dodatečně uhradit složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů. Samotné faktury a doklady předložené žalobcem nejsou důkazem o výši žalobcem tvrzeném nároku, neobsahují ani dostatečně a jednoznačně uvedený předmět fakturace. Žalovaný demonstroval na předloženém printscreenu stažení dat za měsíc leden 2013, že jsou v systému uvedeny jiné hodnoty, než které jsou tvrzeny žalobcem. Podle názoru žalovaného je na žalobci, aby specifikoval jednotlivé výroby a množství elektřiny, které tyto spotřebovaly. Jediným relevantním zdrojem hodnot elektřiny jsou podle žalovaného výkazy o dodávkách a spotřebě elektrické energie jednotlivých výroben připojených k distribuční soustavě. Tyto výkazy jsou obsaženy v informačním systému operátora trhu, tedy žalobce. Žalobcem předložené tabulky nejsou důkazem prokazujícím existenci a výši tvrzeného nároku, jsou pouze jinou formou tvrzení žalobce. Žalobcem nebylo prokázáno, že tvrzené množství elektřiny bylo vyrobeno konkrétními výrobkami a lokálně spotřebováno v areálu těchto výroben. Žalobce ani neprokázal, že veškerá jím uvedená odběrná předávací místa jsou připojena k distribuční soustavě žalovaného a jedná se tak o odběrná předávací místa, u kterých měl žalovaný jakožto provozovatel distribuční soustavy povinnost hradit žalobci složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny. Žalovaný taktéž namítl, že tabulka předložená žalobcem obsahuje množinu minimálně 104 EANů, které se vůbec na distribučním území žalovaného nenacházejí. Žalovaný taktéž upozornil na skutečnost, že v rozhodném období leden-září 2013 neexistovala povinnost provozovatele lokální distribuční soustavy registrovat všechna odběrná předávací místa připojená k jeho lokální distribuční soustavě. Tato povinnost byla vložena do energetického zákona až zákonem č. 131/2015 Sb. s účinností od roku 2020. Do té doby se lokální distribuční soustava vykazovala jako jedno odběrné předávací místo připojené k regionální distribuční soustavě a za elektřinu, kterou žalovaný distribuoval do připojené lokální distribuční soustavy, také žalovaný již řádně poplatek za složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny uhradil. Dále žalovaný uvedl, že na příkladu výše uvedených 104 EAN lze demonstrovat, že i podle vlastních tvrzení žalobce nemá žalovaný s některými odběrnými místy žádný právní vztah a nemá tak žádný právní titul k tomu, aby jim složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny účtoval. Žalovaný dále dal na zvážení soudu, zda se v posuzovaném případě neodklonit od závěrů vyslovených Nejvyšším soudem ve shora specifikovaném rozsudku, a to zejména s ohledem na skutečnost, že po vydání předmětného rozsudku nejvyššího soudu vydal Ústavní soud dva nálezy, a to dne 30.10.2019 nálezy sp.zn.Pl.ÚS 7/19 a dne 19.11.2019 na něj navazující senátní nálezy sp.zn. II.1270/2019, v nichž se Ústavní soud zabýval ukládáním poplatkové povinnosti ve smyslu čl.4 odst.1 a čl.11 odst.5 Listiny, když závěry uvedené Ústavním soudem překonávají podle názoru žalovaného úvahy Nejvyššího soudu vyslovené v posuzovaném případě v rámci rozsudku specifikovaného shora. Ze závěrů Ústavního soudu vyslovených ve shora citovaných nálezech je vyplývá požadavek jednoznačnosti zákona a jeho vnitřního souladu, který platí o to více v případě, kdy zákon stanoví poplatkovou povinnost. Poplatková povinnost musí být zákonem stanovena zcela jednoznačně, srozumitelně, konzistentně a předvídatelně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

9. Žalobce byl následně soudem vyzván (při jednání soudu dne 21. 5. 2020) v souladu s § 118a o.s.ř., necht' doloží důkazy ohledně veškerých údajů uvedených v žalobcem doložených tabulkách, necht' doloží jednotlivé měsíční výkazy o výrobě od jednotlivých výrobců, a to s ohledem na skutečnost, že podle názoru soudu tabulky předložené žalobcem je třeba považovat za tvrzení žalobce, nikoli za důkaz.
10. Žalobce k poučení soudu doplnil další tabulku ve formátu MS Excel včetně vysvětlivek, v nichž jsou podle žalobce uvedeny údaje odpovídající výrobě jednotlivých výrobců jednotlivě po měsících leden – září 2013, celkem 74 366 položek. Tabulka podle tvrzení žalobce obsahuje porovnání hodnot relevantních pro fakturaci a hodnot platných v roce 2020, které jsou pro fakturaci v roce 2013 naprosto bezvýznamné. Historická celková hodnota lokální vlastní spotřeby 242 893,298 MWh je nižší než hodnota podle aktuálního stavu v systému 243 712,727 MWh, tedy pro žalovaného i příznivější. Žalobce uvedl, že v tabulce jsou obsaženy údaje podle žalobce a údaje podle žalovaného, přičemž k těmto hodnotám je uveden v tabulce žalobcem i komentář, všechny změněné hodnoty, které namítá žalovaný, vznikly zadáním novější verze výkazu, než jakou měl žalobce v systému v roce 2013, kdy se lokální spotřeba vyúčtovala. Žalobce uvedl, že připomínky žalovaného nejsou důvodné, jsou důsledkem oprav registrací, často vzniklých v důsledku chyb dat z jejich migrace. Přílohami jsou měsíční výkazy, u kterých se opravoval EAN OPM (identifikační číslo odběrného a předacího místa), tak jak odpovídá aktuální verzi datově předané od příslušného provozovatele distribuční soustavy. Dále žalobce uvedl, že pokud žalovaný tvrdí ohledně některých EAN OPM, že nejsou v jeho distribučním území, pak se jedná o účelovou argumentaci, neboť se jedná o výrobní zdroje výrobců, které jsou připojené do lokálních distribučních soustav a ty jsou připojené do distribučních soustav žalovaného, proto musí být v tabulce uvedeny. Žalobce dále uvedl, že pakliže žalovaný u jím označených výrobců tvrdí, že jsou údaje o lokální spotřebě získané ze systému nižší než žalobce tvrdí a uvádí hodnoty lokální spotřeby odchylné od hodnot uvedených žalobcem, tak je toto tvrzení žalovaného opět nesprávné, neboť vychází z dat (množství) uvedených v informačním systému operátora trhu CS OTE nikoli k datu fakturace podle žaloby, ale k datu 15. 5. 2020. Pro posouzení věci jsou pak relevantní pouze data uvedená v systému operátora trhu k datu fakturace, resp. opravného zúčtování provedeného žalobcem. Předmětem fakturace a žaloby jsou hodnoty lokální spotřeby v jednotlivých měsíčních obdobích roku 2013, a to v měsících leden-září roku 2013. Žalobce dále uvedl, že z právní úpravy vyplývá, že výrobce může a je dokonce povinen opravit zasláné vykazované údaje o výrobě a spotřebě i později, tedy po uplynutí lhůty stanovené právním předpisem pro vypořádání vyúčtování související s lokální vlastní spotřebou mezi operátorem trhu a provozovatelem distribuční soustavy, které probíhá podle vyhlášky o zúčtování č. 439/2012 Sb. V důsledku možných pozdějších úprav údajů zasláných výrobcem v dané tříměsíční lhůtě, ale i později, neboť tuto lhůtu někteří výrobci nerespektují (jedná se o lhůtu pořádkovou), se může množství fakturované žalovanému a množství v systému k datu uváděném žalovaným lišit.
11. S ohledem na skutečnost, že i další žalobcem doložené excelové tabulky soud považoval za pouhá tvrzení, byl žalobce soudem při jednání dne 29. 9. 2020 ve smyslu § 118a o.s.ř. opětovně vyzván, necht' doplní důkazy ohledně tvrzení, že množství spotřeby, tak jak je uvedeno v žalobcem předložených tabulkách, je skutečně množstvím, které bylo vykázáno v rozhodném období jednotlivými výrobci a dále, že tito výrobci, od jejichž spotřeby žalobce svůj nárok odvozuje, jsou připojeni k distribuční soustavě žalovaného. Soud k doplnění poskytl žalobci dodatečnou lhůtu do 20. 10. 2020 a taktéž žalobce poučil o tom, že pakliže výzvu soudu nesplní, nese nebezpečí toho, že dojde k zamítnutí nároku žalobce.
12. Žalobce doplnil podáním ze dne 19. 10. 2020, že data ve formátu tabulky MS Excel včetně vysvětlivek, jsou výstupem ze systému žalobce, kde jsou údaje odpovídající výrobě jednotlivých výrobců jednotlivě po měsících leden-září roku 2013, celkem 74 366 položek. Tabulka obsahuje porovnání hodnot relevantních pro fakturaci, které zcela souhlasí s žalovanou částkou. Dále žalobce soudu předložil znalecký posudek ze dne 16. 10. 2020 č. 1/8 2020, který vypracoval soudní

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

znalec Ing. Jaroslav Balcar, MBA, LL.M, jehož účelem byla verifikace předložených dat uložených v souboru formátu Excel s daty uloženými v informačním systému CS OTE. Žalobce opětovně odkázal na již jím doložené tabulky s tím, že měsíční výkazy o výrobě od jednotlivých výrobců byly doloženy v elektronické podobě v tabulce MS Excel. Žalobce uvedl, že vzhledem k vysokému počtu výkazů by nebylo účelné dokládat soudu výkazy v tištěné podobě. Žalobce dále odkázal na faktury prostřednictvím nichž žalobce vyúčtoval složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, složku ceny za distribuci elektřiny spojených s podporou decentrální výroby elektřiny a korekční faktor a uvedl, že faktury byly vystaveny na základě výkazů předaných žalovaným, když v těchto výkazech je uveden odhad množství elektřiny ke 12. kalendářnímu dni v měsíci a množství elektřiny uvedené ve výkazech se zcela shoduje s množstvím elektřiny uvedeným v předmětných fakturách, za které byla žalovanému vyúčtována za předmětné období složka ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny a složka ceny spojená s podporou decentrální výroby, které byly žalovaným uhrazeny. Ve výkazech žalovaného však nebyla zahrnuta a vykázána lokální spotřeba výrobců v areálech výroben, proto žalobce dalšími opravnými zúčtovacími doklady opravil stav zúčtování tím, že do té doby nezúčtovaná množství za měsíce prvního pololetí 2013 doúčtoval. Stejně tak učinil opravnými doklady za měsíce červenec - září 2013.

13. Následně žalobce soudu dne 9.3.2021 doložil další tabulku ve formátu Excel obsahující jmenovité údaje podpisových certifikátů jednotlivých výrobců s časovou značkou data uložení těchto dat do systému CS OTE za období leden až září 2013. K tomuto žalobce uvedl, že z těchto údajů je zřejmé, která konkrétní osoba a v jakém čase data do CS OTE uložila. Dále žalobce uvedl, že zaměstnanci OTE nemají oprávnění zadávat či měnit data z výkazů předaných do systému výrobců.

14. Soud ve věci zjistil následující skutkový stav:

15. Z rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 15.4.2015 sp.zn. OLP-15168/2013-ERU, č.j. 15168-31/2013-ERU bylo zjištěno, že Energetický regulační úřad zamítl návrh společnosti OTE, a.s., aby Energetický regulační úřad rozhodnutím uložil společnosti E.ON Distribuce, a.s., jako provozovateli příslušné regionální distribuční soustavy, povinnost zaplatit společnosti OTE, a.s., jako operátorovi trhu s elektřinou, za elektřinu vyrobenou ve výrobnách elektřiny z podporovaných zdrojů v období měsíců ledna až září 2013, a spotřebovanou účastníkem trhu s elektřinou bez použití distribučních soustav (tzv. lokální spotřeba), peněžitou částku ve výši 142.755.678,04 Kč, sestávající se z částky na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů ve výši 141.606.792,74 Kč, a částky na krytí nákladů spojených s podporou decentrální výroby elektřiny ve výši 1.148.885,30 Kč. Energetický regulační úřad již jednou předmětný návrh společnosti OTE, a.s. zamítl, a to rozhodnutím ze dne 15.4.2014, č.j. 15168-15/2013/ERU, s odůvodněním, že lokální spotřeba výrobců nepodléhá povinnosti platby příspěvku na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále též „OZE“), ani platbě příspěvku na krytí nákladů spojených s podporou decentrální výroby elektřiny. Rozhodnutím předsedkyně ERU o rozkladu ze dne 4.7.2014, č.j.15168-22/2013-ERU bylo prvostupňové rozhodnutí ERU zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. Ze skutkových zjištění ERU vyplývá, že společnost OTE, a.s. dne 23.9.2013 ohledně lokální spotřeby elektřiny doúčtovala společnosti E.ON Distribuce, a.s., cenu na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z OZE a cenu na krytí nákladů spojených s podporou decentrální výroby elektřiny ve výši stanovené bodem 5.1. a bodem 4.30 cenového rozhodnutí ERÚ č. 5/2012. Ze skutkových zjištění ERÚ vyplynulo, že ve vztahu k lokální spotřebě elektřiny v období leden až září 2013 společnost OTE doložila lokální spotřebu elektřiny – 242.893,298 MWh, cenu na krytí POZE – 141.606.792,74 Kč (583 Kč/MWh), cenu na krytí decentrální výroby - 1.148.885,30 Kč (tj.4,73Kč/MWh), celkem se tak jedná o částku 142.755.678,04 Kč. ERÚ dále uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že společnost OTE, a.s. je držitelkou licence na činnosti operátora trhu č.150504700, která je vydávána jako výlučná pro celé území České republiky, a dále, že společnost E.ON Distribuce, a.s., je mimo jiné držitelkou licence č.120806026 s předmětem podnikání „

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

distribuce elektřiny“. Svě v pořadí druhé rozhodnutí, tj. rozhodnutí ze dne 15.4.2015, Energetický regulační úřad odůvodnil tím, že bylo prokázáno, že elektřina vyrobená ve výrobnách elektřiny z podporovaných zdrojů za období měsíce ledna až září 2013 (celkem 242.893,298 MWh) v rozsahu množství elektřiny spotřebované výrobcí bez použití zařízení distribuční soustavy, obecně nebyla zatížena úhradou ceny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ani cenou na krytí nákladů spojených s podporou decentrální výroby elektřiny. Z povahy věci pak ani společnosti E.ON Distribuce a.s., jako provozovateli regionální distribuční soustavy v tomto ohledu nelze uložit povinnost k úhradě peněžitého plnění ve výši 142.755.678,04 Kč. Cenu (příspěvek) na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z OZE (podporou decentrální výroby elektřiny) je nutné vázat výlučně na okolnost využití zařízení distribuční soustavy, což činilo jak ust. § 13 odst. 1, tak ust. § 43 odst. 2 zákona č. 165/2012Sb, o podporovaných zdrojích energie (dále též jako „POZE“. Hrazení relevantní části nákladů spojených s podporou elektřiny, které tvoří složku ceny za distribuci elektřiny, podléhá elektřina dodaná zákazníkům za použití distribuční soustavy. Množství elektřiny vyrobené ve výrobnách elektřiny z podporovaných zdrojů v období leden až září 2013 a spotřebované účastníkem trhu s elektřinou (výrobcem) bez použití zařízení distribuční soustavy (tzv. lokální spotřeba) nebylo zatíženo úhradou ceny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z OZE, ani úhradou ceny na krytí nákladů spojených s podporou decentrální výroby, neboť zákon neukládá v tomto směru výrobcům elektřiny povinnost tak, jak to předvídá článek 4. odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Nedostatek zákonné úpravy nemůže být nahrazován podzákonnou normotvorbou. K Výkladovému stanovisku č.2/2013 ERÚ uvedl, že jej stáhl ze svých oficiálních webových stránek s odůvodněním, že jeho závěry nelze použít, neboť je logicky rozporné, stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu, které je jeho součástí primárně vychází z předchozí právní úpravy účinné před 1.1.2013, která není použitelná pro podmínky po 1.1.2013, nejedná se komplexní právní analýzu, ale jen o obecné závěry, které nejsou blíže konkretizovány příslušnými ustanoveními zákona. Nedostatek zákonné úpravy nemůže být nahrazován účelovým výkladem v rozporu s principy právního státu.

16. Z rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu Ing. Aleny Vitáskové ze dne 13.7.2015, č.j. 15168-37/2013-ERU bylo zjištěno, že rozklad společnosti OTE, a.s., proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, č.j. 15168-31/2013-ERU ze dne 15.4.2015, byl zamítnut a napadené rozhodnutí bylo předsedkyní ERÚ potvrzeno s odůvodněním, že dne 14.11.2013 podala společnost OTE návrh na zahájení sporného řízení před Energetickým regulačním úřadem, když s odkazem na § 13 odst. 1 a § 43 odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích poukázala na povinnost provozovatele distribuční soustavy hradit operátorovi trhu složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny a složku ceny spojenou s podporou decentrální výroby. Odpůrce, tj. společnost E.ON Distribuce a.s. odmítl návrh společnosti OTE uzavřít smlouvu o zúčtování ceny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, a tak navrhovatel odpůrci vyúčtoval uvedené složky ceny fakturami. Odpůrce neuhradil složku ceny za distribuci na krytí nákladů spojených s podporou výroby elektřiny za množství elektřiny představující lokální spotřebu výrobců. Společnost OTE v tomto ohledu poukázala na výkladové stanovisko Energetického regulačního úřadu číslo 2/2013 a právní stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 20.6.2013 a uvedla, že má nárok na platbu i za lokální spotřebu výrobců, a to především s odkazem na vyhlášku číslo 439/2012 Sb. (vyhláška o zúčtování). Odpůrce se ve správním řízení bránil argumentem, že provozovatel distribuční soustavy nemá povinnost hradit složku ceny za elektřinu, která není předmětem distribuce elektřiny, jakož i nikdo nemá povinnost takovou složku ceny za nedistribučovanou elektřinu hradit provozovateli distribuční soustavy, neboť provozovatel distribuční soustavy poskytuje službu distribuce na základě smlouvy o distribuci elektřiny a nemůže ji logicky vykonávat mimo svou distribuční soustavu a ve vztahu k elektřině, která je vyrobena a spotřebována bez použití jeho distribuční soustavy. Energetický regulační úřad rozhodnutím č.j. 15168-15/2013-ERU ze dne 15.4.2014 návrh na navrhovatele zamítl s odůvodněním, že povinnost odpůrce, jehož uložení se

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

navrhovatel domáhá, je založena na posouzení zákonného pojmu složka ceny za přenos elektřiny a složka ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, který vyložil tím způsobem, že pro výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů, jenž vyrobenou elektřinu sám spotřeboval bez využití distribuční soustavy právní povinnost v předmětném období podílet se na financování podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů prostřednictvím uvedené platby neexistovala. K výkladovému stanovisku číslo 2/2013 ze dne 11.7.2013 Energetický regulační úřad uvedl, že je vnitřně rozporné a pouze obecného charakteru bez uvedení konkrétních závěrů a ustanovení právních předpisů. Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 15.4.2014 podal navrhovatel rozklad, když k tomuto rozkladu předsedkyně Energetického regulačního úřadu rozhodnutím ze dne 4.7.2014, č.j. 1568-22/2013-EUR napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání s odůvodněním, že prvostupňový orgán sice správně identifikoval spornou otázku, když posuzoval především výběr složky ceny za distribuci elektřiny provozovatelem distribuční soustavy od jejích plátců a správně posoudil, že vycházet je nutné ze zákonného znění, přičemž předmětnou povinnost nelze dovozovat na základě podzákoných předpisů, přesto ve svém rozhodnutí nedostatečně vyložil pojem složka ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny. Za tímto účelem měl Energetický regulační úřad určit právní titul, na jehož základě je povinnost platby uvedené složky ceny stanovena s přihlédnutím k tomu, že předmětem sporu není existence povinnosti podle § 13 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích jako takové, ale toliko rozsah této povinnosti. Současně předsedkyně Energetického regulačního úřadu v rozhodnutí o prvním rozkladu konstatovala, že je nemyslitelné v případě, kdy Energetický regulační úřad rozhoduje v rozporu s obsahem vlastního výkladového stanoviska zveřejněného na svých webových stránkách, aby toto kolizní výkladové stanovisko modifikoval. V rámci nového projednání věci vydal Energetický regulační úřad rozhodnutí č.j. 15168-31/2013-ERU ze dne 15.4.2015, kterým návrh společnosti OTE opět zamítl s tím, že právním titulem platby složky ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny jsou příslušné smlouvy uvedené v § 50 energetického zákona (smlouva o distribuci, smlouva o sdružených službách dodávky elektřiny), na základě nichž dochází k poskytování distribuce elektřiny a realizaci plateb za tuto distribuci. Výrobce, který vyrobenou elektřinu sám spotřebuje bez využití distribuční soustavy, pro takovéto množství elektřiny nemá uzavřenou smlouvu o distribuci a k distribuci elektřiny zde nedochází. Potažmo tak nemůže docházet k platbám za distribuci elektřiny, ani k platbám složky ceny za distribuci elektřiny. Podle názoru Energetického regulačního úřadu tak předmětem úhrady nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů či decentrální výroby je pouze množství elektřiny, které bylo předmětem distribuce. Energetický regulační úřad zde konstatoval, že povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona a nelze je dovozovat z pozákoných předpisů. Ohledně výkladového stanoviska číslo 2/2013 Energetický regulační úřad uvedl, že jeho obsah vychází primárně z předchozí právní úpravy, je logicky rozporné a nedostatek zákonné úpravy nelze nahrazovat výkladem správního orgánu v rozporu s principy právního státu. Předmětné výkladové stanovisko bylo staženo z oficiálních webových stránek Energetického regulačního úřadu. Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č.j. 15168/31-2013-ERU ze dne 15.4.2015 podal navrhovatel dne 28.4.2015 opětovně rozklad. Rozhodnutím o tomto opětovném rozkladu odůvodnila předsedkyně Energetického regulačního úřadu tím, že financování podpory výroby elektřiny bylo v předmětném období od ledna do září 2013 upraveno v zákoně o podporovaných zdrojích, když zejména z ust. § 13 odst. 1, § 28 odst. 1 a § 43 odst. 2 vyplývalo, že operátor trhu má nárok na úhradu nákladů na podporu prostřednictvím zvláštního odvodu a dále prostřednictvím dotací z prostředků státního rozpočtu. Zvláštní odvod byl v zákoně definován jako složka ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, případně složka ceny za distribuci elektřiny spojená s podporou decentrální výroby elektřiny. Z uvedených ustanovení zákona o podporovaných je taktéž zřejmé, že subjekty, které byly povinny finanční prostředky tvořené složkou za přenos a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny hradit, byli provozovatelé přenosové

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

soustavy a provozovatelé regionálních distribučních soustav. Tyto subjekty ale neměly tuto povinnost nést z vlastních finančních prostředků, což by bylo v rozporu se smyslem a účelem zákona o podporovaných zdrojích a též s § 19a energetického zákona, který vymezuje základní rámec regulační činnosti Energetického regulačního úřadu. Předsedkyně Energetického regulačního úřadu dále uvedla, že fakticky to jsou odběratelé elektřiny, kdo nesou náklady na financování podpory, a to prostřednictvím cenách distribuce přidružené složky ceny. Předsedkyně Energetického regulačního úřadu se ztotožnila se závěry Energetického regulačního úřadu, které vyslovil v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 15.4.2015, když uvedla, že platba požadovaná návrhovatelem měla představovat jednu ze složek ceny za distribuci elektřiny a zároveň je distribuce elektřiny realizována na základě smlouvy o distribuci elektřiny či smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny, z čehož je nutné dojít k závěru, že povinnost platby složky ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny nedopadala na množství elektřiny vyrobené a spotřebované výrobcí elektřiny, tedy na lokální spotřebu výrobců. Pokud nebylo možné určit povinnost výrobců platit předmětnou složku ceny za distribuci elektřiny na základě právních předpisů a tato povinnost nebyla založena ani jiným právním titulem, pak existenci takové povinnosti nelze v rozsahu odpovídající lokální spotřebě výrobců dovozovat. K námitce návrhovatele, který rozsah povinnosti odpůrce zahrnutí rovněž lokální spotřeby výrobců dovozuje taktéž z odkazu číslo 3 uvedeného v § 2 odst. 2 vyhlášky o zúčtování na § 28 odst. 6 vyhlášky o pravidlech trhu s elektřinou, předsedkyně Energetického regulačního úřadu uvedla, že posláním poznámek pod čarou či vysvětlivek je pouhé zlepšení přehlednosti a orientace v právním předpise formu legislativní pomůcky, která nemůže stanovit závazná pravidla chování nebo pravidla pro interpretaci daného ustanovení. K tomuto odkázala na nálezy Ústavního soudu sp.zn. ÚS22/99 ze dne 2.2.2000. Taktéž uvedla, že § 2 odst. 2 vyhlášky o zúčtování ani § 28 odst. 6 vyhl. o pravidlech trhu s elektřinou nestanovily množství elektřiny, z níž byla hrazena složka ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny. Předsedkyně Energetického regulačního úřadu se taktéž ztotožnila s názorem Energetického regulačního úřadu, že povinnosti nemohou být v souladu s článkem 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ukládány jinak než toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Nelze tedy dovodit povinnost odpůrce z podzákoných předpisů, jestliže tato povinnost není stanovena přímo zákonem. V daném případě pak lze uvažovat o energetickém zákoně nebo o zákoně o podporovaných zdrojích, které však tuto povinnost neobsahovaly, a nebylo je možné dovodit ani výkladem práva. K námitce návrhovatele ohledně závěrů uvedených ve výkladovém stanovisku Energetického regulačního úřadu číslo 2/2013, předsedkyně Energetického regulačního úřadu uvedla, že je pouze obecným návodem, jak postupovat v rámci určité problematiky. Skutečnost, že Energetický regulační úřad dotčené výkladové stanovisko ze svých webových stránek odstranil, lze dát na roveň jeho modifikace, a to s přihlédnutím k § 17e odst. 1 energetického zákona, který hovoří o zveřejňování výkladových stanovisek. Předsedkyně Energetického regulačního úřadu dále uvedla, že na základě uvedeného stanoviska se nevyvinula žádná ustálená rozhodovací praxe, která by Energetický regulační úřad zavazovala. Pokud jde o námitku návrhovatele ohledně zúžení petitu návrhů, tak podle názoru předsedkyně Energetického regulačního úřadu k tomuto nedošlo, když návrhvatel přesně vymezil předmět sporného řízení stanovenou částkou 142.755.678,04 Kč. Ačkoliv odůvodnění rozhodnutí Energetického regulačního úřadu argumentačně směřovalo k závěru týkajícímu se lokální spotřeby všech vyroben bez rozdílu, v daném případě šlo pouze o elektřinu vyrobenou v podporovaných zdrojích, již se pochopitelně důvody rozhodnutí bezprostředně týkají.

- 17.S ohledem na závěry vyslovené v posuzované věci Nejvyšším soudem, které jsou blíže specifikovány pod bodem 6 tohoto odůvodnění shora, se soud prvního stupně tomto v pořadí druhém rozsudku zabýval již pouze výší žalobcem tvrzeného nároku na úhradu částky 141 606 792,74 Kč na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů.

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

18. Pokud jde o tabulky, které byly soudu doloženy žalobcem, tj. tabulku zaslou soudu žalobcem dne 28.2.2020 nazvanou „Lokální spotřeba elektřiny v roce 2013 dle výkazů předaných výrobcí do CS OTE (MWh) za síť E.ON Distribuce“, dále tabulku, v rámci níž se žalobce se žalobce vyjadřuje ke zpochybnění hodnot za měsíc leden 2013 ze strany žalovaného, dále tabulku zaslou soudu ze strany žalobce dne 18.8.2020 nazvanou „Lokální spotřeba v síti E.ON Distribuce 01-09/2013, Výkazy započítané v roce 2013“, dále tabulku nazvanou „Přehled EAN OPM, která byla v období 1.1.2013 – 2.10.2013 registrována v CS OTE alespoň 1 den v LDS připojené k nadřazené distribuční soustavě provozovatele E.ON Distribuce“ a dále tabulku zaslou žalobcem soudu dne 9.3.2021 s uvedením dat uložení výkazů, má soud za to, že všechny shora uvedené tabulky nelze považovat za důkaz o vykázané spotřebě jednotlivých výrobců, ale je nutné je považovat za pouhé tvrzení žalobce, neboť tyto tabulky zpracovával podle svého tvrzení žalobce a jak sám žalobce uvedl „agregoval“ v tabulkách údaje ze systému CS OTE. V první ze shora uvedených tabulek nazvané „Lokální spotřeba elektřiny v roce 2013 dle výkazů předaných výrobcí do CS OTE (MWh) za síť E.ON Distribuce“ je uveden číselný kód – EAN příslušného odběrného předávacího místa (OPM), dále je zde uveden opět číselný kód představující ID zdroje, dále jsou v tabulce uvedeny číselné údaje o výši spotřeby za měsíce leden až září 2013, kdy za měsíc leden 2013 je zde uvedena celková spotřeba 27 387, 210 MWh, únor 2013 25 708,784 MWh, březen 2013 29 088,399 MWh, duben 2013 28 638,097 MWh, květen 2013 27 424,306 MWh, červen 2013 27 186,550 MWh, červenec 2013 25 624,421 MWh, srpen 2013 23 854,451 MWh, září 2013 27 981,080 MWh. Z tabulky nadto nelze jednotlivé výrobce identifikovat tak, aby bylo zjevné, že se jedná o výrobce připojené k distribuční soustavě žalovaného. V rámci druhé shora specifikované tabulky se žalobce pouze vyjadřuje k rozdílu v hodnotách tvrzených žalovaným a žalobcem, navíc pouze pro měsíc leden 2013, nadto se jedná o údaje pouze za měsíc leden 2013, nikoli za celé rozhodné období. Pokud jde o třetí shora specifikovanou tabulku nazvanou „Lokální spotřeba v síti E.ON Distribuce 01-09/2013, Výkazy započítané v roce 2013“, v této žalobce označuje identifikační číslo registrace výrobního zdroje elektřiny v systému CS OTE, dále identifikační kód výrobního zdroje elektřiny, identifikační kód výrobní elektřiny, typ výrobního zdroje elektřiny podle použité technologie či zdroje paliva, formu podpory výrobního zdroje, identifikační kód odběrného a předávacího místa, počáteční a konečné datum období, za které je výkaz zadán, hodnoty za výrobní zdroj elektřiny a příslušné odběrné a předací místo, dále stav výkazu, jaký byl při zpracování dat v roce 2013 a aktuální stav výkazu platný v roce 2020, dále datum, kdy byl výkaz za dané období zadán do CS OTE a taktéž v tabulce žalobce uvádí komentář k zadaným výkazům a případným změnám oproti roku 2013. Tabulka tedy opět obsahuje údaje, které do ní uvedl žalobce a jde tak opět pouze o tvrzení, nikoli důkaz. Navíc ani z této tabulky nelze vyvodit, že v ní uvádění výrobcí jsou v areálu výroben připojených do distribuční soustavy žalovaného. Pokud jde o čtvrtou shora specifikovanou tabulku nazvanou „Přehled EAN OPM, která byla v období 1.1.2013 – 2.10.2013 registrována v CS OTE alespoň 1 den v LDS připojené k nadřazené distribuční soustavě provozovatele E.ON Distribuce“, zde žalobce uvádí číselný kód OPM v síti provozovatele LDS, dále číslo sítě LDS, EAN provozovatele LDS, což je opět číselný kód, dále název provozovatele LDS a období od – do, pro účely vazby LDS na nadřazenou distribuční soustavu, zde žalobce ohledně částí výrobců uvádí dále číslo LDS, EAN provozovatele DS, název provozovatele LDS, číselný kód sousední nadřazené DS s tím, že provozovatelem nadřazené DS má být žalovaný. I toto je tabulka sestavená žalobcem, do níž žalobce uvedl údaje, o nichž tvrdí, že se jedná o údaje ze systému CS OTE, opět i zde tedy podle názoru soudu jde pouze o tvrzení žalobce, nikoli důkaz, že žalobcem tvrzené údaje byly skutečně v systému v rozhodném období výrobcí vykázané. Pokud jde o poslední shora specifikovanou tabulku předloženou žalobcem, tak v této jsou uvedena data uložení výkazů spolu s označením certifikátů. I toto je však tabulka vytvořená žalobcem a je ji proto třeba považovat za tvrzení žalobce, nikoli za důkaz, že údaje v ní uvedené jsou takto skutečně pro rozhodné období v systému CS OTE vykázané.
19. Pokud jde o výši žalobcem uplatněného nároku na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů, zjistil soud ve věci následující skutkový stav:

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

20. Z Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č.5/2012 ze dne 30.11.2012, kterým se stanovují ceny regulovaných služeb souvisejících s dodávkou elektřiny, z odst.5 bodu 5.1. bylo soudem zjištěno, že pevná cena na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů, vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla z druhotných zdrojů byla v rozhodném období 583Kč/MWh.
- 21.Z faktury č. 1161000444 ze dne 12.2.2013 bylo soudem zjištěno, že jí žalobce vyúčtoval žalovanému za období měsíce leden 2013 mimo jiné složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny dle cenového rozhodnutí ERU č.5/2012 1 249 058,658 MWh po 583Kč/MWh, celkem 728 201 197,61 Kč.
- 22.Z faktury č. 1161000453 ze dne 12.3.2013 bylo soudem zjištěno, že jí žalobce vyúčtoval žalovanému za období měsíce únor 2013 mimo jiné složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny dle cenového rozhodnutí ERU č.5/2012 1 148806,404 MWh po 583Kč/MWh, celkem 669 754 133,53 Kč.
- 23.Z faktury č. 1161000463 ze dne 12.4.2013 bylo soudem zjištěno, že jí žalobce vyúčtoval žalovanému za období měsíce březen 2013 mimo jiné složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny dle cenového rozhodnutí ERU č.5/2012 1 190 016,554 MWh po 583Kč/MWh, celkem 693 779 650,98 Kč.
- 24.Z faktury č. 1161000473 ze dne 14.5.2013 bylo soudem zjištěno, že jí žalobce vyúčtoval žalovanému za období měsíce duben 2013 mimo jiné složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny dle cenového rozhodnutí ERU č.5/2012 1 054 326,369 MWh po 583Kč/MWh, celkem 614 672 273,13 Kč.
- 25.Z faktury č. 1161000483 ze dne 12.6. 2013 bylo soudem zjištěno, že jí žalobce vyúčtoval žalovanému za období měsíce květen 2013 mimo jiné složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny dle cenového rozhodnutí ERU č.5/2012 973 986 479 MWh po 583Kč/MWh, celkem 567 834 117,26 Kč.
- 26.Z faktury č. 1161000493 ze dne 15.7.2013 bylo soudem zjištěno, že jí žalobce vyúčtoval žalovanému za období měsíce červen 2013 mimo jiné složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny dle cenového rozhodnutí ERU č.5/2012 949 873,196 MWh po 583Kč/MWh, celkem 553 776 073,27 Kč.
- 27.Z faktury č. 1161000503 ze dne 12.8. 2013 bylo soudem zjištěno, že jí žalobce vyúčtoval žalovanému za období měsíce červenec 2013 mimo jiné složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny dle cenového rozhodnutí ERU č.5/2012 939 270,419 MWh po 583Kč/MWh, celkem 547 594 654,28 Kč.
- 28.Z faktury č. 1161000511 ze dne 11.9.2013 bylo soudem zjištěno, že jí žalobce vyúčtoval žalovanému za období měsíce srpen 2013 mimo jiné složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny dle cenového rozhodnutí ERU č.5/2012 978 596,853 MWh po 583Kč/MWh, celkem 570 521 965,30 Kč.
- 29.Z faktury č. 1161000521 ze dne 11.10.2013 bylo soudem zjištěno, že jí žalobce vyúčtoval žalovanému za období měsíce září 2013 mimo jiné složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny dle cenového rozhodnutí ERU č.5/2012 969 505,839 MWh po 583Kč/MWh, celkem 565 221 904,14 Kč.
- 30.Ke každé ze shora specifikovaných faktur žalobce předložil Podklad pro úhradu plateb za činnost Operátora trhu, z něhož ovšem nevyplývají žádné údaje o vykazované lokální spotřebě.
31. Shora fakturované částky byly žalobci ze strany žalovaného uhrazeny, jak vyplývá z žalobcem předložených výpisů z účtu ze dne 25.2.2013, 5.3.2013, 21.3.2013, 9.4.2013, 22.4.2013, 3.5.2013, 21.5.2013, 3.6.2013, 20.6.2013, 3.7.2013,24.7.2013, 31.7.2013, 21.8.2013, 5.9.2013 a 20.9.2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

32. Z opravných zúčtovacích dokladů č.1181000132, č. 1171000239, č.1171000245, č.1181000139, č.1181000143, č. 1181000146, č.1171000259, č.1181000148, č.1171000272 vystavených žalobcem bylo soudem zjištěno, že jimi žalobce doučtoval žalovanému za období měsíců leden 2013 až září 2013 mimo jiné složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny dle cenového rozhodnutí ERU č.5/2012, a to za měsíc leden za 15 392,715 MWh po 583Kč/MWh, za měsíc únor 2013 za 465,140 MWh po 583Kč/MWh, za měsíc březen 2013 6 704,029 MWh po 583 Kč/MWh, za měsíc duben 2013 11 531,245 MWh po 583 Kč/MWh, za měsíc květen 2013 80 172,299 MWh po 583 Kč/MWh, za měsíc červen 2013 6 391,127 MWh po 583 Kč/MWh, za měsíc červenec 2013 11 514,488 MWh po 583 Kč/MWh, za měsíc srpen 2013 28 819,203 MWh po 583 Kč/MWh, za měsíc září 2013 3 685,836 MWh po 583 Kč/MWh.
33. Z dopisu žalovaného ze dne 10.12.2013 bylo soudem zjištěno, že odmítl úhradu doučtování složek cen za tzv.lokální spotřebu výrobců, neboť takový požadavek žalobce je v rozporu s platnou legislativou.
34. Ze smlouvy o předávání údajů ev.č.CP 006/09 uzavřené mezi žalobcem v postavení operátora trhu a žalovaným v postavení provozovatele distribuční soustavy bylo soudem zjištěno, že žalovaný se zavázal bezúplatně předávat žalobci hodnoty a naměřené a vyhodnocené údaje dle § 59 odst.8 písm.i) energetického zákona a další údaje nezbytné pro plnění povinností operátora trhu podle § 59 odst.8 písm.m) a § 20a odst.5 písm.a) a b) energetického zákona a žalobce se zavazuje tyto hodnoty a údaje převzít.Nedílnou součástí smlouvy jsou Obchodní podmínky. Z Obchodních podmínek OTE, a.s., pro elektroenergetiku, Revize 16 – duben 2013 bylo soudem zjištěno, že CS OTE umožňuje vzájemnou komunikaci a automatickou výměnu dat mezi operátorem trhu a smluvním partnerem OTE a mezi smluvními partnery OTE navzájem. Bezpečný přístup do systému CS OTE je zajištěn použitím přístupového a podpisového certifikátu.
- 35.Z měsíčního výkazu - výroba elektřiny za měsíc leden 2013 ohledně společnosti ROTTER s.r.o (č.l.478 spisu) bylo soudem zjištěno, že na výkaze je uveden údaj o lokální spotřebě elektřiny za měsíc leden 2013 ohledně uvedené společnosti a taktéž data, k jakému byla vykázána. Kromě měsíčního výkazu ohledně společnosti ROTTER s.r.o. doložil žalobce ještě výkaz ohledně společnosti SOLAR HM s.r.o (č.l.479 spisu) a Holek Production s.r.o (č.l.480 spisu), z nichž také vyplývají údaje o lokální spotřebě těchto dvou společností a data, k jakým byly údaje vykázány. Ohledně dalších výroben nebyly žalobcem výkazy doloženy.
36. Ze znaleckého posudku č.1/8/2020 ze dne 16.10.2020 zpracovaného znalcem Ing.Jaroslavem Barcalem, MBA,LL.M., který je opatřen znaleckou doložkou ve smyslu § 127a o.s.ř., jehož objednatelem byl žalobce, bylo soudem zjištěno, že znalec odpovídal na otázku, zda odpovídají data uložená v souboru ve formátu Excel datum uloženým v informačním systému CS OTE a dále, zda existují nějaké nesrovnalosti v datech informačního systému CS OTE. Ze znaleckého posudku vyplývá, že centrální systém OTE je robustní, integrovaný a sofistikovaný informační systém, který operátorovi trhu s elektřinou a plynem zajišťuje plnění všech legislativních povinností a požadavků souvisejících s výkonem činností operátora, je pravidelně auditován. Odesílatel podepisuje data svým privátním klíčem a příjemce je schopen pomocí veřejného klíče odesílatele tato data ověřit. Výkazy vkládané výrobcí energie do CS OTE jsou zajištěny podpisovými certifikáty vydanými certifikačními autoritami, které nelze žádným způsobem zpochybnit. Bezpečnost uložených dat do CS OTE je zaručena. Rozsah dat uložených v CS OTE je značný, nelze jím efektivně nakládat jiným způsobem než elektronicky prostřednictvím jednotlivých modulů. Z posudku dále vyplývá, že vzhledem k velkému rozsahu posuzovaných dat je posouzení provedeno na zredukovaném vzorku. Znalec v posudku vyslovil závěr, že data z výkazů výrobce za období leden až září 2013 uložená v systému CS OTE a data výkazů výrobce uložená v souboru formátu Excel za období leden až září 2013 zaslaná v příloze OTE a.s. ze dne 17.8.2020 Okresnímu soudu v Českých Budějovicích ve sporu 27C 256/2015 jsou shodná a nebyly v nich znalcem nalezeny žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

nesrovnalosti. Ze znaleckého posudku nevyplývá, jak znalec dospěl k závěru, že se shodují data tvrzená žalobcem ohledně každého z tvrzených výrobců za žalobcem uplatněné období.

37. Ze sdělení Energetického regulačního úřadu ze dne 29. 3. 2021 bylo soudem zjištěno, že Energetický regulační úřad nedisponuje seznamem výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě žalovaného, neboť Energetický regulační úřad neneviduje, zda se jedná o elektřiny připojené do distribuční soustavy regionální (a případně do které ze tří regionálních distribučních soustav) anebo distribuční soustavy lokální či výrobní nepřipojené.
38. Další účastníky navržené důkazy nejsou v odůvodnění tohoto rozsudku uvedeny, neboť z nich soud nečinil žádné skutkové závěry potřebné pro své rozhodnutí, popř. je ani neprovedl pro nadbytečnost, k čemuž se soud blíže vyjádří v odůvodnění rozsudku níže. Provedené důkazy, z nichž soud činil skutková zjištění potřebná pro rozhodnutí ve věci, hodnotí soud jako věrohodné, byly hodnoceny jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech.
39. Podle § 13 odst.1 zákona č. 165/2012Sb., o podporovaných zdrojích energie, ve znění účinném do 1.10.2013, účtuje operátor trhu provozovateli regionální distribuční soustavy a provozovateli přenosové soustavy složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny a provozovatel regionální distribuční soustavy a provozovatel přenosové soustavy je povinen ji hradit operátorovi trhu. Způsob a termíny účtování a hrazení složky ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny stanoví prováděcí právní předpis. Podle § 28 odst. 1 zákona č. 165/2012Sb., o podporovaných zdrojích energie, ve znění účinném do 1.10.2013, má operátor trhu právo na úhradu nákladů spojených s podporou elektřiny a provozní podporou tepla. Tyto náklady jsou operátorovi trhu hrazeny provozovatelem regionální distribuční soustavy a provozovatelem přenosové soustavy z finančních prostředků, které tvoří složku ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, a dále dotací z prostředků státního rozpočtu. Provozní podpora tepla je hrazena pouze z dotace z prostředků státního rozpočtu.
40. Z vyhlášky č. 439/2012 Sb., o stanovení způsobu a termínů účtování a hrazení složky ceny za přenos elektřiny, přepravu plynu, distribuci elektřiny a plynu na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, decentralní výroby elektřiny a biometanu a o provedení některých dalších ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie (vyhláška o zúčtování), vyplývá, že tato je v souladu s § 53 odst. 2 písm. h) až k) a n) zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie prováděcím právním předpisem k provedení § 11 odst. 9 až 11, § 13 odst. 1, § 36 odst. 3 a § 43 odst. 3 zákona č.165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie. Předmětem úpravy vyhlášky je podle jejího § 1: a) způsob a termíny účtování a hrazení složky ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, b) způsob a termíny účtování a hrazení složky ceny za přepravu plynu a ceny za distribuci plynu na krytí nákladů spojených s podporou biometanu, c) způsob a termíny účtování a hrazení složky ceny za distribuci elektřiny spojené s podporou decentralní výroby elektřiny, d) způsob a postup stanovení rozdílu mezi hodinovou cenou a výkupní cenou a jeho úhrady mezi povinně vykupujícím a operátorem trhu, e) termíny a způsob informování výrobce povinně vykupujícím nebo vykupujícím o dosažení záporné ceny na denním trhu s elektřinou a o situaci, kdy nedojde k sesouhlasení nabídky a poptávky elektřiny na denním trhu.
41. Podle § 2 vyhlášky č.439/2012 Sb., který upravuje způsob a termíny účtování a hrazení složky ceny za přenos elektřiny a ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou, provozovatel regionální distribuční soustavy vyúčtuje složku ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny provozovateli lokální distribuční soustavy za množství elektřiny, za které se hradí složka ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny. Provozovatel lokální distribuční soustavy sděluje množství elektřiny, za které je cena zúčtována, provozovateli regionální distribuční soustavy podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

vyhlášky o pravidlech trhu s elektřinou (odst. 1). Operátor trhu vyúčtuje provozovateli regionální distribuční soustavy a provozovateli přenosové soustavy platbu na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny do patnáctého kalendářního dne za předcházející měsíc. Platba na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny se určí jako součin výše složky ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny a předběžné hodnoty množství elektřiny, za které se hradí složka ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, se zohledněním části korekčního faktoru podle § 7. Provozovatel přenosové soustavy a provozovatel regionální distribuční soustavy sděluje množství elektřiny, za které je zúčtována platba podle věty druhé, operátorovi trhu podle vyhlášky o pravidlech trhu s elektřinou³ (odst.2). Na základě konečné hodnoty množství elektřiny, za které se hradí složka ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny, sdělené operátorovi trhu provozovatelem přenosové soustavy a provozovatelem regionální distribuční soustavy podle vyhlášky o pravidlech trhu s elektřinou³, vyúčtuje operátor trhu neprodleně příslušnému provozovateli soustavy složku ceny za přenos elektřiny nebo ceny za distribuci elektřiny na krytí nákladů spojených s podporou elektřiny za případný rozdíl mezi konečnou hodnotou množství elektřiny a předběžnou hodnotou množství elektřiny podle odstavce 2 se zohledněním části korekčního faktoru podle § 7 (odst.3). Provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatel regionální distribuční soustavy uhradí operátorovi trhu platbu podle odstavce 2 a platbu podle odstavce 3, pokud je konečná hodnota množství elektřiny podle odstavce 3 vyšší než předběžná hodnota množství elektřiny podle odstavce 2, do 5 pracovních dnů od doručení zúčtovacího dokladu na platbu (odst.4).

42. Soud prvního stupně je vázán právním názorem vysloveným v posuzované věci Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 26.8.2019, č.j.32 Cdo 3744/2017 – 354, podle něhož žalovaný jakožto provozovatel regionální distribuční soustavy byl povinen v období uplatněném podanou žalobou, tj. od ledna 2013 do září 2013, hradit žalobci jakožto operátorovi trhu s elektřinou náklady spojené s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů též z lokální spotřeby výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě. K tomuto soud blíže odkazuje na bod 6 odůvodnění shora. Ve smyslu závěrů uvedených Nejvyšším soudem se tedy soud prvního stupně v rámci dalšího řízení zabýval již pouze výší žalobcem uplatněného nároku na zaplacení částky 141 606 792,74 Kč. Pokud jde o platbu na krytí nákladů podpory decentrální výroby uplatněnou žalobcem ve výši 1 148 885,30 Kč, touto se již soud dále nezabýval ani co do základu, ani co do výše, neboť ve vztahu k této platbě bylo Nejvyšším soudem odmítnuto dovolání žalobce a zůstaly tak v platnosti závěry vyslovené soudem prvního stupně a odvolacím soudem o neoprávněnosti požadavku žalobce na úhradu platby (uvedené závěry podepsaný soud shrnul pod bodem 4 a 5 odůvodnění shora, na které tímto odkazuje).
43. Soud prvního stupně se neztotožňuje s názorem žalovaného spočívajícím v tom, že by se soud mohl odklonit od závěrů vyslovených Nejvyšším soudem v posuzované věci. Možnost odklonit se od závěrů Nejvyššího soudu má soud nižšího stupně (po řádném zdůvodnění svého názoru) pouze v případě, že se chce odklonit od rozhodnutí Nejvyššího soudu vydaného v obdobné věci, nikoli přímo v posuzované věci. Pakliže vydá Nejvyšší soud rozhodnutí přímo v dané posuzované věci, jsou jeho závěry pro soudy nižších stupňů závazné. Tato vázanost právním názorem vyplývá přímo ze znění § 243g zákona č. 99/1963, občanského soudního řádu ve spojení s § 226 téhož procesního předpisu.
44. Soud se tedy nadále při vázanosti právním názorem Nejvyššího soudu věnoval tvrzení a prokázání výše žalobcem uplatněného nároku na zaplacení částky 141 606 792,74 Kč představující náklady spojené s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů z lokální spotřeby výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě žalovaného. Soud má za to, že pakliže je třeba řešit výši žalobcem uplatněného nároku, nelze již vzít za svá pouze skutková zjištění Energetického regulačního úřadu učiněná v rámci žalobou napadeného správního řízení. Správní orgán se totiž s ohledem na svůj názor o neoprávněnosti nároku již co do základu, blíže nezabýval tím, jakým způsobem žalobce k jím uplatněné částce dospěl. V tomto podle názoru soudu není podstatné, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

žalovaný se v rámci správního řízení a v rámci řízení před soudem do doby rozhodnutí Nejvyššího soudu nevyjadřoval k výši žalobcem uplatněného nároku. Řízení o žalobě podané podle § 244 občanského soudního řádu (dále jen jako „o.s.ř.“) je svou povahou řízením sporným, účastníci tedy mají povinnost tvrdit a tvrzení, z nichž pro sebe dovozují prospěch, musí prokázat. Soud ostatně ve smyslu § 250e odst.1 o.s.ř. ani není vázán skutkovým stavem, který byl zjištěn správním orgánem.

45. Na žalobci tedy podle názoru soudu bylo, aby tvrdil a prokázal svá tvrzení o tom, jak dospěl k výši požadované částky 141 606 792,74 Kč představující náklady spojené s podporou elektřiny z podporovaných zdrojů z lokální spotřeby výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě. Pro zjištění výše této platby ve smyslu § 2 vyhlášky č.439/2012 Sb. tedy bylo na žalobci, aby řádně specifikoval jednotlivé výrobní a množství elektřiny, které tyto spotřebovaly v rozhodném období a také, aby prokázal, že se jedná o výrobce v areálu výroben připojených k distribuční soustavě žalovaného (pakliže je nárok uplatněn proti žalovanému). Žalovaný není jediným provozovatelem distribuční soustavy na území České republiky, což ostatně vyplývá i ze sdělení Energetického regulačního úřadu ze dne 29.3.2021 (viz bod 39 odůvodnění shora). Žalobce doplnil, že se jedná cca o 74 000 výrobců, když celková hodnota lokální vlastní spotřeby tvrzená žalobcem byla 242 893,298 MWh. Žalobce také doplnil, že množství elektřiny je vykazováno výrobcí elektronicky prostřednictvím zabezpečeného systému CS OTE spravovaného žalobcem, do něhož má přístup i žalovaný, který si tak může jednotlivé hodnoty ověřit. K tomuto soud uvádí, že to, že žalovaný má do systému přístup je v daném případě nepodstatné, neboť přístup do systému má i žalobce, dokonce se jedná o systém spravovaný žalobcem. V tomto tedy nelze důkazní břemeno přenášet na žalovaného, neboť vykázané údaje má možnost doložit soudu přímo žalobce. Žalobce tedy ohledně těchto údajů není v důkazní nouzi, není účastníkem, který v tomto má procesně slabší postavení a není proto důvod přenášet jeho důkazní břemeno na žalovaného.
46. Argument žalobce o tom, že žalovaný uhradil původní žalobcem vystavené faktury je pro posouzení věci bezvýznamný, neboť těmito fakturami nebyla fakturována lokální spotřeba výrobců a z podkladů k jednotlivým fakturám nevyplývají jakékoli údaje týkající se lokální spotřeby. Lokální spotřeba byla žalovanému doúčtována až žalobcem opravnými zúčtovacími doklady, které žalovaný nezaplatil, neboť neuznal jejich oprávněnost.
47. Žalobce dále soudu doložil tabulky, které soud blíže popisuje pod bodem 19 odůvodnění rozsudku shora, v nichž jsou podle tvrzení žalobce specifikováni jednotliví výrobci a jimi vykázané množství. Žalobce byl soudem upozorněn ohledně doložených tabulek, že tyto tabulky soud považuje za tvrzení žalobce, neboť se jedná o tabulky zpracované žalobcem, nelze je proto hodnotit jako důkazy o tom, že jednotliví výrobci takové množství elektřiny skutečně vykážali. Nadto z tabulek vůbec nevyplývá, že všichni v nich specifikovaní výrobci byli v areálu výroben připojených k distribuční soustavě žalovaného. Soud nevidí problém v tom vyjít z údajů vykázaných výrobcí v systému CS OTE, neboť z provedeného dokazování (a to jak ze smlouvy o předávání údajů uzavřené mezi žalobcem a žalovaným, tak z obchodních podmínek, které byly její součástí a také ze znaleckého posudku předloženého žalobcem) vyplývá, že systém CS OTE existuje a umožňuje vzájemnou komunikaci a výměnu dat. To, že údaje v něm jsou zabezpečeny, poté vyplývá jak z žalobcem předloženého znaleckého posudku, tak i z logiky věci, neboť s tímto systémem počítá i např. vyhláška č.541/2005 Sb., o Pravidlech trhu s elektřinou, která v § 28 uvádí, že provozovatel regionální distribuční soustavy i provozovatel přenosové soustavy předávají operátorovi trhu potřebné údaje právě prostřednictvím informačního systému operátora trhu. V čem však soud spatřuje problém, je, že žalobce neprokázal, že jím tvrzené údaje skutečně do systému byly předány a neprokázal ani to, že jím uplatněný požadavek se týká výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě žalovaného. Soud žalobce opětovně k doložení těchto údajů vyzýval (jak blíže rozvádí zejména pod body 10 a 12 odůvodnění shora) a poučil žalobce o následcích nesplnění výzvy soudu. Žalobce na výzvy soudu reagoval pouze dalšími a dalšími tabulkami (viz bod 19 odůvodnění rozsudku), ohledně nichž byl žalobce soudem seznámen s názorem soudu, že tyto tabulky nejsou důkazem, ale pouhým tvrzením a navíc že z tabulek nevyplývá, že by se týkaly

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě žalovaného. Žalobci byly pro splnění výzev ze strany soudu stanoveny lhůty, které jsou i s ohledem na rozsáhlost uplatněného nároku dostatečné.

48. K návrhu žalobce provedl soud k důkazu dotaz na Energetický regulační úřad ohledně doložení seznamu výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě žalovaného, Energetický regulační úřad však sdělil, že seznamem nedisponuje, výrobce tímto způsobem neviduje. Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz dotazem na Energetický regulační úřad spočívajícím v tom, aby se uvedený úřad vyjádřil ke správnosti údajů tvrzených žalobcem, neboť nelze pro účely soudního řízení podle názoru soudu po Energetickém úřadu požadovat, aby přezkoumával žalobcem uváděné údaje. Soud také neprovedl důkaz navržený žalobcem spočívající v tom, aby soud z místa svého sídla jel do místa sídla žalobce, nahlédl do systému CS OTE a porovnal, zda údaje v systému souhlasí s údaji tvrzenými žalobcem. Takový důkaz nelze považovat za místní šetření, které je soud oprávněn činit, navíc jak vyplývá ze znaleckého posudku předloženého žalobcem, práce se systémem vyžaduje odborné znalosti, kterými soud nedisponuje. Soud navíc nemá časový prostor s ohledem na rozsáhlost žalobcem uplatněného nároku na to, aby do systému osobně nahlížel a porovnal veškeré údaje tvrzené žalobcem. Nadto má soud za to, že žalobce ani nemůže své důkazní břemeno tímto způsobem přenášet na soud.
49. Pokud jde o žalobcem předložený znalecký posudek ze dne 16.10.2020 zpracovaný znalcem Ing. Jaroslavem Barcalem, MBA, LL.M., soud uvádí, že v posudku znalec sice konstatuje závěr, že údaje doložené žalobcem jsou shodné s údaji vykázanými v systému CS OTE, ze znaleckého posudku však vůbec nevyplývá, jakým způsobem znalec k takovému závěru dospěl, navíc znalec v posudku uvádí, že vzhledem k velkému rozsahu posuzovaných dat jím bylo posouzení provedeno pouze na zredukovaném vzorku. Posouzení pouze na zredukovaném vzorku je však zcela nedostatečné, neboť pro potřeby soudního rozhodnutí musí být prokázáno množství vykázané každým jednotlivým výrobcem, resp. výrobnou, nikoli pouze některými. Nadto ze znaleckého posudku vůbec nevyplývá, že by se znalec jakkoli zabýval tím, zda se jedná o výrobce v areálu výroben připojených k distribuční soustavě žalovaného. Závěry znaleckého posudku jsou tedy v tomto zcela nepřezkoumatelné a vzhledem k jejich rozsáhlosti tento nedostatek rozhodně nelze odstranit výsledkem znalce. Soud tedy výslech znalce jakožto nadbytečný nečinil, neboť by nepřispěl k většímu objasnění věci.
50. Soud si je vědom toho, že i bez návrhu účastníků může přistoupit k zadání znaleckého zkoumání v případě nutnosti posouzení odborných otázek, pro takový postup však musí mít soud dostatečné podklady, z nichž by znalec mohl vycházet. Takové podklady však soud k dispozici ze strany žalobce neměl. Žalobce soudu předložil pouze výkazy tří výroben, z nichž lze vyčíst údaj o lokální spotřebě elektřiny a taktéž data, k jakému byla vykázána, nicméně jednak se jednalo pouze o data za měsíc leden 2013 a jednak z těchto výkazů nebylo možné dospět k závěru, že se týkají výrobců v areálu výroben připojených k distribuční soustavě žalovaného. Ohledně dalších výroben nebyly žalobcem výkazy ani doloženy. Soud si je vědom rozsáhlosti nároku uplatněného žalobcem, nicméně to žalobce nezabavuje důkazního břemene. Soud žalobce zcela konkrétně poučil ve smyslu § 118a o.s.ř. o tom, jaké skutečnosti má soud za neprokázané a co je konkrétně potřeba doložit, žalobce sice snahu o prokázání svého nároku vyvíjel, prokázat výši tvrzeného nároku se mu však podle názoru soudu nepodařilo. Soud tedy s ohledem na výše uvedené podanou žalobu zamítl pro neunesení důkazního břemene ze strany žalobce.
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 142 odst. 1 o.s.ř. a vzal v úvahu, že stranou sporu, která měla ve věci úspěch, je žalovaný, proto má proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení.
52. Náhrada nákladů řízení je tvořena jednak náklady za řízení před soudem prvního stupně do vydání prvního rozsudku v pořadí, která činí částku 16 456 Kč. Tato je tvořena odměnou právního zástupce žalovaného za 4 úkony právní služby po 3.100,-Kč/úkon (převzetí zastoupení, 2krát vyjádření ve věci samé, účast při jednání u soudu) v souladu s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.

č.177/1996Sb., dále náhradou hotových výdajů ve výši 1.200,-Kč v souladu s § 13 odst.3 citované vyhlášky a 21% DPH.

- 53.Dále je náhrada nákladů řízení tvořena náklady za odvolací řízení proti prvnímu rozsudku prvostupňového soudu, když v uvedeném odvolacím řízení byl také žalovaný úspěšným účastníkem a náleží mu náhrada nákladů řízení ve výši 11 456 Kč, když náhrada nákladů řízení je tvořena odměnou právního zástupce žalovaného za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast u jednání postupem podle speciálního § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100 Kč za úkon, dále náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč v souladu s § 13 odst. 3 cit. vyhlášky a navýšením 21%, když právní zástupce žalovaného doložil, že je plátcem DPH. Dále pak cestovné z Prahy do Českých Budějovic a zpět k jednání odvolacího soudu motorovým vozidlem zn. Volkswagen Touran, jehož technický průkaz byl doložen (spotřeba 5,4l/100km motorové nafty), sazba 3,9 Kč/km, celkem 1.611,54 Kč a DPH. Náhrada ztráty času v počtu 8 půlhodin po 100 Kč dle § 14 advokátního tarifu a DPH.
- 54.Pokud jde o dovolací řízení, v něm byl zcela úspěšný žalobce, žalovaný ostatně ani v souvislosti s dovolacím řízením ničeho neúčtoval. Úspěch žalobce v dovolacím řízení neměl vliv na řízení vedené po zrušení rozsudku opět před soudem prvního stupně.
- 55.Dále je náhrada nákladů řízení tvořena náhradou nákladů za řízení před soudem prvního stupně po zrušení rozsudku dovolacím soudem, kde byl žalovaný opět zcela úspěšný, tato je tvořena odměnou právního zástupce žalovaného za 9 úkonů právní služby po 3.100,-Kč/úkon (4krát písemné podání ve věci samé, 4krát účast u soudního jednání a jedenkrát porada s klientem) v souladu s § 9 odst.4 písm d) a § 7 vyhlášky č.177/1996Sb., dále náhradou hotových výdajů ve výši 2700,-Kč v souladu s § 13 odst.3 citované vyhlášky a 21% DPH, dále bylo přiznáno cestovné z místa sídla právního zástupce žalovaného v Praze do Českých Budějovic a zpět ke třem jednáním soudu v roce 2020, motorovým vozidlem zn. Škoda Superb, když technický průkaz byl doložen (spotřeba 5,2l/100km, cena motorové nafty 31,80 Kč/l, amortizace 4,20 Kč/km,, náhrada ztráty času v počtu 8,5 půlhodin po 100 Kč dle § 14 advokátního tarifu) a 21%DPH, dále cestovné z místa sídla právního zástupce žalovaného v Praze do Českých Budějovic a zpět k jednomu jednání soudu v roce 2021, motorovým vozidlem zn. Škoda Superb, když technický průkaz byl doložen (spotřeba 5,2l/100km, cena motorové nafty 31,80 Kč/l, amortizace 4,20 Kč/km, náhrada ztráty času v počtu 8,5 půlhodin po 100 Kč dle § 14 advokátního tarifu a 21%DPH). Žalovaný celkem požadoval přiznat odměnu za 5 porad právního zástupce s žalovaným jakožto klientem, přesahujících 1 hodinu, tyto úkony však z obsahu spisu nevyplývají, žalovaným nebyly doloženy. Soud tedy z těchto pěti požadovaných porad přiznal pouze poradu jednu, která následovala poté, co byly zrušeny Nejvyšším soudem rozsudky soudů nižších stupňů, neboť u té je namístě předpokládat, že proběhla, navíc na ni navazovalo vyjádření žalovaného. Ohledně dalších 4 porad však soud již takový závěr bez jejich doložení učinit nemůže.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích.

České Budějovice 7. září 2021

Mgr. Radka Podlešáková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Bakalářová.